

ΕΞΕΝΑ ΜΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΝΕΤ VALMER

ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΠΟΤΕ...

Ένοχλώ;

—Τί λές!... Έσύ νά μ' ένοχλήσης!

—Τί έκανες άκουσιμμένος μπρός

στόν καθρέφτη;

—Πρώτα - πρώτα ζέσταινα τά πόδια μου στή φωτιά, κι' έπειτα συλλογιζόμουν μήπως τά άσπρα μου μαλλιά πού πληθαίνουν κάθε μέρα, είνε ή αίτια πού άπομακρύνεσαι άπό μένα. Είνε πολλές καιρός πού δέν ήλθες νά με θρής στό γραφείο μου τό θράδυ, τήν ώρα πού έργάζομαι. Γιατί;

—Φοθούμαι μή σ' ένοχλήσω.

—Γιατί ήλθες λοιπόν τώρα;

—Μή με ρωτάς μ' αυτό τόν τρόπο! Δέν μ' άπομακρύνουν άπό σένα τ' άσπρα σου μαλλιά... Όχι... Μά τό βλέμμα σου μέ φοβίζει. Μή με κυττάξεις έτσι... Κάθισε στό γραφείο σου, θά καθήσω κι' έγώ έδω στή φωτιά κοντά, όπως άλλοτε. Γράψε σου και άφησε με νά σκέφτομαι.

—Καλά, θά σκαλίσω μόνο τή φωτιά. Πρόσεχε! Τράβηξε μόνο τό φρέμα σου νά μή καθή.

—Γιατί μοϋ φέρνεσαι μέ τόση καλωσύνη; Γιατί δέν είσαι κακός!... Σέ παρακαλώ, θάφρε...
—Πολύ καλά... Νά, έτοιμάζω τό χαρτί μου. Δέν σ' ένοχλεί τό γρατζούνισμα τής πένας;

—Μά πώς θέλεις νά σκεφθώ άν εξακολουθής νά μιλής διαρκώς;

—Μά έχεις μεγάλη ανάγκη νά σκεφθής; Δέν κάνεις τίποτε άλλο έδώ και μερικές βδομάδες. Στο τραπέζι δέν άνοίγεις τό στόμα ούτε γιά νά μιλήσης, ούτε γιά νά φάς. Έχεις άδυνατίσει. και τά μάτια σου κρύθουν πολλά.

—Άγάθη μου...

—Α! Όχι! μή μέ λές έτσι!

—Η καρδιά σου είνε θαρεια, καυ-

μενούλα μου. Γιατί;

—...Έχεις θάρρος;

—Είνε τώρα περισσότερο άπό τρείς μήνες πού δείχνω πώς έχω. Έχω και θάρρος και έγωισμό και δέν είμαι γι' αυτό μετανιωμένος.

—Δέν είσαι μετανιωμένος; "Ακουσε...

—Στάσου νά σου εξηγήσω. Δέν μετανιωώνω θέβαινα πού δέν κατέβηκα στό ταπεινό επίπεδο τής αντίζηλιας. Θά έβγαίνα νικημένος και τώρα δέν θά μπορούσα νά σου χρησιμεύσω ως κατασύνιο.

—Έχεις λάθος. Έξ αίτιας άκριβώς πού φαντάζεσαι τόν έαυτό σου τόσο ύψηλά είνε πού...

—Πού έχεις έμπιστοσύνη σ' έμένα και πού ήλθες άπόψε γιατί δέν μπορούσες νά στατάξης περισσότερο.

—Ναι, αυτό είνε αλήθεια. Κουράστηκα νά ύποκρινώμαι, κουράστηκα άπό τή ζωή μου αυτή... άπό τήν ύπεροχή σου...

—Βαρεια καρδιά! Έχεις ανάγκη συντροφιας στή δυστυχία σου. Νομίζεις πώς δέν τά κατάλαβα όλα; Είνε περιττόν ό,τι θά μοϋ πής. Τό ζέρω. Δέν είνε παρά ν' άκουμπήσης στόν ώμο μου τό κεφάλι σου και νά μοϋ πής: «Είμαι δυστυχισμένη...»

—Όχι, δέν θνάει...θά σοϋ διηγηθώ...

—Όλα, άπό τή άρχή; Νά σε βοηθήσω. Η ζωή μας ήταν μονότιμη. Πρωτ-βράδυ, όλο τά ίδια. Καμιά φροντίδα... Δέν είμαστε πολύ πλούσιοι, άλλ' είχαμε άρκετά γιά νά ίκανοποιητά κάθε έπιθυμία σου, άφοϋ έγώ άτομικά χρειάζομαι τόσα λίγα. Τά παιδιά έχουν έξαιρετη ύγεια, ή παραμάνα και ή δασκάλα σε άπάλλασαν άπό κάθε φροντίδα γι' αυτά. Φυσικά στενοχωριόσουν...

—Και φταίς εϋό γι' αυτό... Έπρεπε...

—Νά μην είμαι όπως είμαι; Νά μοιάζω ίσως μ' εκείνον... Μά είσαι θέβαινα ό,τι άν τοβμοιάζα, δέν θ' αγαπούσες ένα άλλο;

—Σέ παρακαλώ!... Άφησε με νά μιλήσω... Ήλθα νά εξομολογηθώ και κάνεις πώς τά ζέρεις όλα... Μάθε, λοιπόν, πώς έγίνα έραμένη του!... Καταλαβαίνεις; Δέν ήταν άπλη έρωτοτροπία. Έγίνα δική του και ποτέ άλλοτε δέν ήμουν τόσο εϋτυχισμένη.

—Τό νομίζεις;... Φτωχή εϋτυχία! Έξακολουθήσε. Ήλθες φουσκωμένη. Πές τα όλα άπό τήν άρχή. Σέ ακούω...

—Σέ μισώ γι' αυτή σου τήν ψυχραιμία. Όταν έγώ σοϋ εξομολογούμαι...

—Λέγε, λέγε... Θά σωπάσω.

—Αυτός έχει ό,τι λείπει άπό σένα: εϋτροφία, χάρη, ώραία πρόσωπο σαν κοριτσιό.

—Τόν γνωρίζω, ώστε είνε περιττές ή λεπτομέρειες.

—Είπες πώς δέν θά με διακόπτης. Θά εξηγηθώ κι' έπειτα θά φύγω. Όταν πρωτοσυνατηθήκαμε ήμουν δυστυχισμένη, τόσο πού κάθε μέρα ευόχουον νά πεθάνω. Τόν συνάντησα όμως και θέλησα νά τόν ξαναϊδω. Έγώ τόν παρακολούθησα, έγώ εξήγησα νά τόν κατακτήσω. Αυτός ήταν άδιάφορος. Μην πής πώς τόκαινε έπίτηδες... Ναι. Ξέρω πώς δέν ήμουν ούτε ή πρώτη, ούτε ή δεύτερη γι' αυτόν. Μέ αγάπησε όμως... Ύπηρεζα ό μεγάλος έρωτος τής ζωής του. Και μόνον αυτό έφτανε γιά νά με κινή νά σφάλω.

—Μ' άλλα λόγια, έπειδή έσφαλές θέλεις νά παρουσιάσης τόν έρωτά σου μεγάλο;

—Πώς!... Δέν είνε μεγάλος έρωσ ένα πάθος πού σοϋ άπορροφά κάθε στιγμή τής σκέμώς σου, πού σοϋ παίρνει τόν ήπνο, πού σε τρώει;

—Δηλαδή, σε τρώει άφότου εκείνος έφυγε.

—Θά πάω νά τόν συναντήσω. Κ' έπειδή είμαι ειλκρινής, ναι, ειλκρινής παρ' όσα κι' άν έγιναν μεταξύ μας, δέν θέλω νά δραπετεύσω. Θά φύγω αύριο... Χλωμάζεις; Τόν αγαπώ... Όταν ήταν έδώ, δέν καταλάβαινα πώς τόν αγαπούσα... Μή με κυττάξεις έτσι, σε φοβοόμαι.

—Γιάθος γι' αυτόν δέν είχες ποτέ σου. Έγυρίζεις στίτι χωρίς κανένα κόπο. Μόνον τά ψέμματα πού αναγκαζόσουν νά εφευρίσκης, σε στενοχωροόσαν. Πριν φύγει, ούτε άδυνατίζεις, ούτε άπελπισίες είχες, δέν είν' έτσι; "Αν προλάβαινα θά σε είχα προστατεύσει... άλλά τό άντελήφθην πολύ άργά! Δέν μοϋ έμενε, παρά νά έλπιζω πώς θ' άργούσε πολύ ή άπομνήθη θραυδιά, ή έξομολογήσει σου. Έκαμες ένα σφάλμα, άλλά δέν άσπάς... Δέν σε καταδικάζω, θά σοϋ άποδείξει μόνο πώς άπόψε δέν θέλεις νά φύγεις, θέλεις νά γυρίσης πίσω. Άκούσε με, δέν σ' εκλόνισε άληθινό πάθος... άλλως ή μοναξιά σ' έφερε στην κοινή, στην πιο τετριμμένη συζυγική άπιστία πού ή φαντασία σου ήθέλησε νά τήν κινή λυθιστόρημα. Ο περαστικός έραστής, ό άνθρωπος τής άδυναμίας σου, ό συνεργός του σφάλματός σου άπέναντι τών παιδιών σου και άπέναντι μου, τό όργανον τής διασκέδασως πού ή παρουσία του δέν ένοχλούσε τις συνθήεις σου, άλλά άπεναντίας είχε κατατήσει μία άπ' αυτές, έγινε μέσα στην εξημμένη φαντασία σου μυθιστορηματικός έρωσ. "Αν μ' όλο τό σφάλμα σου πού μ' έφερε στό θάνατο-ναί, στό θάνατο-άν δέν σοϋ έμενε ή ειλκρινεία, πού σ' έφερε άπόψε έδω, θά παρεσύρεσο άπό τήν αυταπάτη σου... Άλλά έχε λιγη έπομονή. Μία βδομάδα μόνο λέγε μου ό,τι έχεις στην μυχή σου λησιμόνησε πώς είμαι άνδρας σου. Κάθε θράδυ άνοίγει μου τήν καρδιά σου. Θά συζητούμε μαζί. "Ισως και νά γελάστηκα.

Στό τέλος τής βδομάδας θ' άποφασίσης μόνη σου. Άλλά νά σοϋ ύποσχεθής πώς πριν τελειώσης τήν βδομάδα δέν θ' άφήσης νά σε παρασύρη ή ζήλη τής άπομονώσεως. Δός μου αυτή τήν ύπόσχεση.

—Πρός τί; Μ' έπάγωσε! Και άν δέν τόν αγαπούσα αυτόν, δέν θά μπορούσα πια νά σ' αγαπώ έξένα.

—Δέν σοϋ ζητώ νά μ' αγαπάς. Φαντάζεσαι πώς θά ήμουν τόσο διαστικός νά πάρα τήν θέει εκείνου;

—Έλεγε πώς θά με ακότωνα!

—Όχι, δέν θέλω τά φιλά σου! Σϋ νά ξαναγίνης, όπως άλλοτε, γυναίκα, έρωμένη μου, σϋ ή άσημαντη ελαφρού ναυτικά, πού απεσπασμένη με πικνό θέλο άνέβαινες σαν κλέφτης στην κάμαρή μου; Όχι! Σοϋ τό λέω και πάλι. Θά είμαι ό φίλος σου, ό πνευματικός σου, και τίποτε άλλο... Έλα, έλα, δέν είνε αλήθεια... Ποτέ δέν τόν αγάπησες! Έλα έδω, στά γυναίκα μου πάνω, όπως άλλοτε... Ώνευροπόλησες ένα μεγάλο πάθος εκεί πού δέν ύπηρεζε παρά μία τίποτεια άδυναμίας... Έλα, δός μου τά χεράκια σου. Πώς καίνε!

—Τά δικά σου είνε παγωμένα.

—Άγωνίσθηκα πολύ γιά νά νικήσω.

—Και μ' ενίκησες... Δέν τόν αγαπώ πια...

—Σώπαινε! Σώπαινε! Δέν τόν αγάπησες ποτέ!

